

“Riure’s del problema

corse és ho”

A René Pétilion,
autor del còmic
‘L’enquête corse’,
l’ha sorprès la bona
acollida que ha tingut
la seva creació entre
el públic en general,
ideologies a banda.
Tot i això, i n’està
convençut, pensa que
ja havia arribat l’hora
d’afegir ingredients de
distensió en aquest
conflicte.

La primera pregunta la fa ell: “Interessa als catalans, Còrsega?”. I escolta la resposta amb curiositat. La mateixa curiositat —per Còrsega— que, al capdavant, l’ha fet guanyar el gran premi d’Angulema, el saló de còmic més important del món, amb una sàtira explosiva sobre la situació política a Còrsega. Un còmic en què René Pétilion no s’estalvia ni tan sols riure’s d’un atemptat i de l’enterrament que el segueix, ni de les conferències de premsa dels grups violents corsos i que, tan sovint, omplen els informatius de les televisions franceses d’encaputxats increïblement proveïts de kalàixnikovs. Els francesos tenen més sentit de l’humor que els espanyols? Potser sí, tot i que Pétilion assegura que un parell de cotxes-bomba a París també haurien limitat l’èxit editorial de *L’enquête corse*. Ho diu un breu to que viu a París.

—Com ha anat l’èxit de *L’enquête Corse*? Com s’explica?

—Jo també em vaig sorprendre per aquest èxit. No m’ho esperava. Reflexionant em pregunto si els lectors no tenien ganes d’entretenir-se una mica sobre un tema que molesta a tothom, un tema molt complicat, molt difícil d’entendre. Crec que hi havia una necessitat de distracció sobre el tema cors.

—Els francesos estan acostumats a llegir cada dia als diaris, a veure a la televisió, capítol rere capítol d’un problema polític que mai no es resol. No se n’han cansat encara o bé, precisament, pel fet d’estar cansats del tema volen riure-se’n?

—Jo crec que es pot dir que n’estan una mica cansats i que tenen ga-

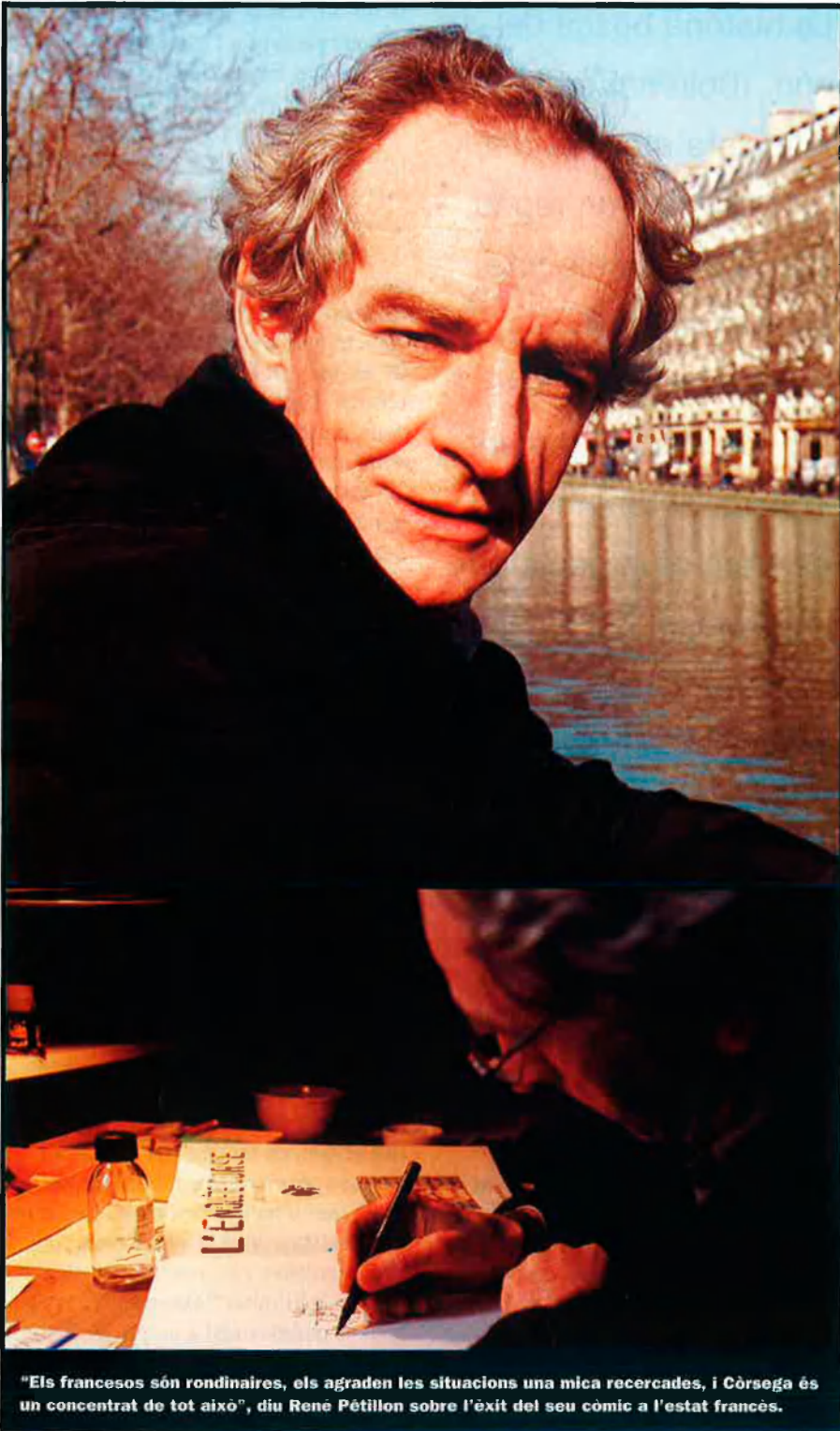
nes de divertir-se. Fins i tot a Còrsega a la majoria dels lectors, segons els comentaris que he rebut, els ha agradat l’àlbum, els ha relaxat una mica, precisament perquè tots aquests problemes es fan difícils de suportar dia a dia. Crec que poder distreure’s, poder riure de tot això, és bo per a tothom.

—El més curiós és, precisament això, que el còmic agrada a tothom: des dels corsos nacionalistes fins als parisencs.

—Sí, el que més m’ha sorprès és constatar la bona acollida dels nacionalistes. No m’ho esperava. Estic molt content. Intento relaxar, aportar humor. Crec que tothom necessita relaxar-se, la vida ja és prou dura. Estic encantat que la gent pugui reunir-se i riure una mica d’un tema tan greu. Crec que als “continentals” també els ha divertit. Còrsega forma part del folklore nacional, és un element molt important. Al continent es parla molt de l’esperit cors, de la realitat corsa.

—Què és per als francesos Còrsega? Expliqui-ho a un estranger.

—En primer lloc és complicat. Però penso que als francesos també els agrada el que és complicat en política. Són rondinaires i, al mateix temps, no els fa por la complexitat política. Els agraden les situacions una mica recercades, i Còrsega és un concentrat de tot això. Gairebé podríem dir que és la vida política francesa portada als extrems, pels diferents jocs polítics, les manipulacions, les estranyes aliances. És gairebé una França a la màxima potència a nivell polític. És una falla per a il·lustrar la política francesa.

"Els francesos són rondinaires, els agraden les situacions una mica recercades, i Còrsega és un concentrat de tot això", diu René Pétillon sobre l'èxit del seu còmic a l'estat francès.

—Per què a la secció de novetats de les llibreries franceses hi ha aquesta obsessió per saber com són els corsos?

—Perquè trobo que a la vegada els corsos són molt propers als "continentals" i molt diferents. Són, a la vegada, veïns i completament llunyans.

D'una banda, geogràficament estan molt allunyats i l'illa ha fet que hagin mantingut particularitats molt fortes, que es troben menys a les províncies franceses, simplement perquè les proximitats geogràfiques han facilitat les barreges culturals.

Potser hi ha una certa nostàlgia quan els francesos miren Còrsega. Es una civilització que sembla més propera del que França era en el passat: bastant rural, amb poblets recollits. És una idea que se m'acut ara mateix, però potser Còrsega simbolitza la nostàlgia per la França d'altres temps.

—Segurament, el llibre de temàtica corsa més conegut als Països Catalans és *Astèrix a Còrsega*. Allà s'hi veuen corsos orgullosos, muntanyencs, gelosos de la seva llibertat i, com diuen en el pròleg, sobretot susceptibles. Quina és la diferència entre els corsos que van recrear René Goscinny i Albert Uderzo i els que vostè ha fet?

—Pel que fa a comportament no n'hi ha gaires. He percebut, però, una diferència: els corsos estan cansats. Els corsos d'avui dia n'estan farts de la complexitat de la situació de l'illa, l'independentisme, els clans. Tot això és molt complex. Estan cansats de les successives polítiques governamentals, que han estat grans fracassos. Realment tenen ganes que tot això es calmi. D'altra banda he trobat comportaments d'*Astèrix* presents a la Còrsega actual. També un fet curiós que m'ha marcat d'*Astèrix* és que —cal tenir-ho en compte— els membres de la Gendarmerie (policia militar francesa) destinats a Còrsega no són corsos. En general, els gendarmes vénen del continent. Hi ha alguna cosa comparable entre els gendarmes i els romans. Els gendarmes són considerats com a forces d'ocupació per la gent, de la mateixa manera que ho eren els romans en els còmics d'*Astèrix*. Només és una anècdota, però...

—*Astèrix* i *Obèlix* s'enfronten als continentals. En canvi Jack Palmer, el detectiu que protagonitza *L'enquête corse*, no té ni idea del que està passant en aquella illa.

—No està de part de ningú. Està entre dos focs, fins i tot més, entre quatre o cinc focs diferents. És molt menys hàbil i menys maliciós que *Astèrix* en aquest tema! Ha, ha, ha.

Salvador Cot